

af 9. Juni 1916, at den ophører at gælde samtidig med Lov om Betalingshenstand med Pantegæld, og det har sin ganske naturlige Forklaring. Loven om Betalingshenstand med Pantegæld blev givet i sin Tid, fordi Husejerne, Ejendomsbesidderne, var i høj Grad i Forlegenhed med Hensyn til Prioriteterne. Man hjalp dem da ud over deres Forlegenhed, uanset at man derved gjorde et ret betydeligt Indgreb i vedkommende Prioritethaveres Ret. Det blev den Gang gjort gældende — og efter min Mening med Føje —, at naar man efter Husejernes egen Begæring havde hjulpet dem overfor Prioritetshaverne og havde foreskrevet Regler, som gik Prioritetshavernes Rettigheder temmelig nær, saa maatte Husejerne nu, naar Forholdet var det omvendte, idet netop den Vanskelighed, som var opstaaet, viste sig hos deres Medkontrahenter, saaledes at det var Husejerne, der skulde bringe Ofre, ogsaa finde sig i at bringe disse Ofre. Ud fra den Betragtning var det, man knyttede disse to Love sammen, saaledes at Huslejeloven, som gaar imod Husejernes Interesser, fastsattes til at gælde lige saa længe som Loven om Betalingshenstand med Pantegæld, der er i Husejernes Interesse. Det store Flertal af Udvalget har ment, at der ikke — i alt Fald ikke nu — var Grund til at stryge denne Forbindelse. Det er jo en ganske ekstraordinær Lovgivning, vi her er inde paa, og det er overordentlig betænkeligt at gøre denne Lovgivning mere stabil, end den er i Forvejen. Disse Betragtninger, som vi har anstillet i Udvalget, har ogsaa, efter at Udvalget havde afsluttet sine Forhandlinger, vundet betydelig Støtte ved en Henvendelse fra Kreditforeningernes staaende Fællesudvalg, som netop med stor Styrke gør gældende, at man af Hensyn til Landets Realkredit paa det stærkeste bør hævde og betone Lovens midlertidige Karakter. Det er noget, som netop maa siges at være sket ved den Bestemmelse, som Udvalget her foreslaar, og efter denne Henvendelse er der saa meget mindre Grund for Udvalget til at opgive sit Standpunkt. Det maa vi altsaa bestemt fastholde.

Den Enighed, som har vist sig i Udvalget, er altsaa knyttet alene til dette ene Punkt, og Uenigheden ved-

rører altsaa kun Spørgsmaalet om, hvor længe Loven skal gælde, derimod ikke Spørgsmaalet om, hvorledes den skal affattes, eller hvorledes den nu skal bringes i Virksomhed. Jeg vil gerne udtale min Glæde over, at det er lykkedes i Udvalget at opnaa denne Enighed. Det er mit Haab, at naar man saaledes fra alle Sider — og der findes jo i Udvalget Mænd, som efter deres hele Fordannelse og Stilling maatte se paa det Spørgsmaal, der her foreligger, fra noget forskellige Sider — er blevet enig om Lovens reale Indhold, saa vil dette bidrage stærkt til, at Loven faar den gode Modtagelse i Befolkningen, som er ganske nødvendig, hvis den skal kunne virke efter sit Formaal. Jeg haaber, at det vil blive erkendt, at skønt Loven ganske vist lægger stærke Baand baade paa den ene og paa den anden, er det dog i Hovedsagen lykkedes at sætte Grænsen mellem de forskellige Interesser saaledes, at det er retfærdigt til begge Sider; og det er ogsaa mit Haab, at Landets Borgere, og da navnlig de, det gaar ud over, og som er interesserede i Forholdene, vil erkende dette og vil modtage Loven ikke blot med Resignation, men ogsaa med Forstaaelse og hver især gøre deres til, at den kan træde saaledes ud i Livet, at den virkelig kommer til at fyldestgøre sit Formaal og ikke kommer til at anrette Skade, eller i hvert Fald saa lidt som overhovedet muligt.

Christiansen: Den ærede Ordfører (Godskesen) betonedede gentagne Gange, da han motiverede Ændringsforslagene, at det var med meget store Betæneligheder, det overvejende Flertal af Udvalget var gaaet med til forskellige Bestemmelser i dette Lovforslag. Disse Betæneligheder har jo selvfølgelig været mangeartede; og naar der alligevel, som den ærede Ordfører sagde, er opnaaet Enighed om den langt overvejende Del af disse Ændringer, er det, fordi det Mindretal, som ser anderledes paa Tingene, ogsaa trods store Betæneligheder har bøjet sig og er gaaet med til Ændringer af det fremsatte Lovforslag. Jeg tænker her særlig paa de Ændringsforslag, som findes under Nr. 4 vedrørende Nævnsmedlemmernes Pligt til, saa vidt muligt, at bo i Nævnskredsens Ændringsforslag Nr. 6, hvor man har